

L'armadura, els robots i l'amor

JOAN FRANCESC
MIRA

“Sota els murs vermellors de París, estava format l'exèrcit de França”, comença la narració bellíssima. Un Carlemany de llegenda, no d'història, havia de “passar els seus paladins en revista...” I així un darrere de l'altre, tot de noms tan al·lisonants com, segles més tard, els adversaris o companys del nostre gran Tirant. Tots amb armadura completa, en aquella vesprada d'estiu, sentint-se dins de l'acer “com dins de cassoles a foc lent”. L'empeador anava preguntant els noms, un a un, noms d'herois de grans gestes, fins que arribà davant d'una armadura tota blanca, i des de dins del bacinet tancat, amb una veu com si no vinguera d'una gola sinó del metall mateix, amb un lleu ressò com un eco, es va sentir una veu: “Io sono Agilulfo Emo Bertrandino dei Guildiverni e degli Altri di Corbertranz e Sura, cavaliere di Selimpa e Fez!”. Carlemany va fer un “Aaah”, i va preguntar: “Com és que no mostreu la cara al vostre rei?”. “Perchè io non esisto, sire”. L'armadura, la veu, i la resposta eren l'única realitat material del cavaller. De les altres realitats, valor, cortesia, victòries, viatges i aventures, pensaments i emocions, està feta la novel·la d'Italo Calvino (disculpeu que torne a citar, en tan poc de temps, un dels meus escriptors més estimats), *Il cavaliere inesistente*, una delícia literària, una joia impagable. I la més deliciosa de les aventures, una de les últimes, m'ha vingut a la memòria llegint en un diari, no fa gaires dies, un article o reportatge sobre un neologisme que desconceixia, la robofilia, amb un titular gros “*La perspectiva del sexo con robots abre dilemas morales*”. Sobretot si pensem, amb temor, que “El

apego y las experiencias con las máquinas alterarán las relaciones entre humanos”.

Temors i dilemes que em resulten una mica difícils de compartir, ja que les relacions humanes –com a concepte general, i en les seues manifestacions variables i particulars– són ben rarament alterables en profunditat, fins i tot quan es tracta de la matèria del sexe. L'autora de l'article assegura que ningú no dubta que en poques dècades hi haurà al mercat màquines d'aparença humana programades per cobrir les apetències sexuals del propietari o usuari. Tot i que ací hauríem d'afegir “propietària” i “usuària”, perquè la ciència i la tècnica progressen veloçment, i de les nines realistes de silicona, perfectament dotades d'anatomia femenina practicable (supose que n'hi ha en versió masculina, igualment practicable i pràctica, no sé...) passarem en poc temps a ninos i nines que seran companyes i companys amables i eficaços en els jocs més gustosos del sexe.

El problema, pensen els qui pensen en l'ètica, és que tal relació amb un és-

ser no humà podria, justament, deshumanitzar la relació. No sé si ja passa ara amb les figures de silicona, i no sé tampoc si en el passat (i en el present) passava en les relacions amb éssers no racionals, com ara cabres, ovelles, someres o cavalls, tal com apareixen en els dibuixos de la ceràmica grega, en alguns cèlebres temples de l'Índia o en les pintures murals de Pompeia: una extensa tradició clàssica, per tant, activa en les més altes i insignes civilitzacions. Dilemes morals, llavors? Qui sap, almenys jo no en tinc notícia. I així arribem al dia que el cavaller Agilulfo dei Guildiverni es presentà en un castell de meravelles, habitat per una dama famosa pels seus dots de seducció irresistible, però que, com la maga Circe, portava a la ruïna els seduïts. Agilulfo, després dels honors d'un bon sopar (ell es limità a desfer amb els dits de ferro unes engrunes de pa), després de músiques i danses, acompanyà la castellana a la cambra reservada, al llit d'amor. Va omplir la dama de compliments, li va desfer els cabells, la dama es despullà i el cavaller, parlant de les diferents espècies i condicions de l'amor, es va gitar amb ella, delicadament, amb tota la seua integritat de metall buit. L'endemà, després que havia partit, les donzelles preguntaven, encuriósides i ansioses: “Com ha estat, senyora, com ha estat?”. “Una cosa, si sabéreu, un home, un home...” “Però digueu-nos, conteu, com és?”. “*Un uomo, un uomo, una notte, un continuo, un paradiso...*”. “*Ma che ha fatto, che ha fatto?*”. “*Come si fa a dire? Oh, bello, bello...*”. No sembla, doncs, que aquella nit d'amor amb una armadura d'acer –no sabem del cert si tan activa al llit com en les batalles, tot i que Calvino suggereix que no– va ser una relació poc o gens humana, tal com és possible que siga amb els robots programats. En qualsevol cas, però, Agilulfo era un metall buit, però una buidor intel·ligent, educada i sensible, i amb una gran cultura literària. Coses que, ben mirat, fan una gran diferència amb els robots.

«VA OMLIR LA DAMA DE COMPLIMENTS, LI VA DESFER ELS CABELLS, LA DAMA ES DESPULLÀ I EL CAVALLER, PARLANT DE LES DIFERENTS ESPÈCIES I CONDICIONS DE L'AMOR, ES VA GITAR AMB ELLA, DELICADAMENT, AMB TOTA LA SEUA INTEGRITAT DE METALL BUIT»